Teater.

Kirjutanud ***A. Palm.***

Algupärase repertuaari põud meie kunstiteatreis jätkub ja näib isegi süvenevat. Lavakirjanduse sigivus on küllaltki rohke, kuid head ilmub vähe. Et algupärast loomingut eelistatakse nii publiku kui teatrite poolt, siis jätkus 1937/38. hooajal dramatiseeringute intensiivne kasutamine („Kevade", „Suvi", „Tootsi pulm", „Äripäev", „Metsmees", „Metsalise rada"). Dramatiseeringud tungisid isegi „Estoniasse" („Andres ja Pearu"), kus neist seni oli hoidutud. Ka osa tõlkenäidendeist olid dramatiseeringud („Daam kameeliatega", „Anna Edes"). Repertuaariga on välismail samu raskusi mis meilgi. Välisautoreilt mängiti mõnd klassilist tükki („Romeo ja Julia", „Suveöö unenägu", „Figaro pulm"), moodsaid tükke saadi peamiselt Tšehhist, Poolast, Prantsus- ja Venemaalt, kuna autoritaarsete riikide lavaloomingust pole midagi võtta, välja arvatud Venemaa. Mängutase on meil päris kõrge isegi provintsiteatreis, kes ilmutavad teatavat iseseisvust repertuaarigi suhtes ega jäljenda ainult suurte teatrite kavasid. Samuti on meil olnud head loomingut dekoratsioonide alal nii pealinnas (Vahtram, Haas, Tamm, Raudvee) kui provintsis (Peil, Halla jt.). Teatrite kassad suurenevad järjest ja publik on väga vastuvõtlik teatrielamustele, kuid ühtlasi küllalt nõudlik repertuaari suhtes. Oluliseks puuduseks teatrite juures on kindlate dramaturgide puudumine. Need püsivad harilikult lühikest aega ning peavad seda ala möödamineva kõrvalametina. Mõned teatrid ajavad vahel aastaid läbi hoopis ilma dramaturgita. Näib koguni, et dramaturgi ülesanded ja võimupiirid pole meil igakord küllalt selged.

Eesti kroonika 1938, lk. 88